

DRŽITEL TITULU GRAND MASTER 2014 DETEKTIVNÍHO ŽÁNRU

ROBERT CRAIS

Podezřelý

Za svého pána by Maggie dala život.
On je policista, ona policejní pes...

Robert Crais
PODEZŘELÝ

Robert Crais
PODEZŘELÝ

Přeložila
Hana Sichingerová

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © 2013 by Robert Crais
Translation © Hana Sichingerová, 2013
Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-876-1 (ePub)
ISBN 978-80-7359-867-9 (mobi)
ISBN 978-80-7359-871-6 (PDF)

*Pro Grega Hurwitze,
přítele, znalce psí duše, spisovatele,
a jeho úžasnou smečku:
Delinah, Rosii, Natalii
a Simbu.*

Úvod

ZELENÝ MÍČEK

Maggie, celá napjatá, soustředila svůj pohled jen Peta. Jeho tmavá tvář se usmívala, ruku schovával pod zelenou protistřepinovou vestou a mazlivě na ni promlouval oním zpěvavým hlasem, který tak milovala.

„Hodná holka, Maggie. Ty jsi ta nejlepší holka ze všech. Víš to, ty moje mariňácká fešando?“

Maggie byla osmatřicetakilová hnědočerná fena německého ovčáka. Byly jí tři roky a její celé jméno znělo vojenský pracovní pes Maggie T415. Označení T415 měla vytetované uvnitř levého ucha. Desátník Pete Gibbs byl její psovod. Před rokem a půl se setkali ve vojenském táboře Camp Pendleton a od té doby patřili k sobě. Právě dnes měli za sebou polovinu druhé mise v islámské republice Afghánistán, na kterou byli vysláni jako hlídkový tým a tým na vyhledávání výbušnin a zbraní současně.

„Jdeme na to, zlato?“ zavrnl Pete. „Najdeš tatínkovi tu ošklivou věc? Pustíme se do toho?“

Maggiin ocas prudce tloukl do země. Tuhle hru spolu hráli často a Maggie dobře věděla, co bude následovat: žila pro potěšení z téhle chvíle.

Provincie Al-Jabar, 8 hodin 40 minut, republika Afghánistán. Teplota 42 stupňů zanedlouho vyšplhá na 43.

Pouštní slunce se ostře opíralo do Maggiiny husté srs-
ti, zatímco dvacet metrů za ní vysedal tucet vojáků ná-
mořní pěchoty ze tří bojových vozidel Humvee a řadil
se do neuspořádaného zástupu. Maggie ostatní vojáky
znala, ale mnoho pro ni neznamenal. Pete se mezi
nimi cítil uvolněně, tak je tolerovala, ale jenom pokud
byl Pete poblíž. Ti ostatní byli známí, ovšem do smečky
nepatřili. Její smečka byl Pete. Pete patřil k ní. Maggie
a Pete společně jedli, spali a hráli si dvacet čtyři hodin
denně. Milovala ho, zbožňovala, chránila a bránila a bez
něho se cítila jako ztracená. Když se ostatní mariňáci
příliš přiblížili, Maggie je varovala hlubokým zavrče-
ním. Byla vyšlechtěná k tomu, aby chránila to, co je její,
a Pete byl její. Spolu tvořili smečku.

Právě teď se Maggie soustředila jen na Peta. Nic jiné-
ho ji nezajímalo, nic jiného neexistovalo. Byl jen Pete
a Maggiina radost, jak se těšila na hru, kterou se chystali
hrát, když se za ní ozval hlas.

„Dobrý, Pete. Můžeme, brácho. Jděte na to.“

Pete se podíval za sebe na ostatní muže a pak se na
Maggie zešířoka usmál.

„Chceš to vidět, holka? Chceš vidět, co tu mám?“

A vytáhl zpod vesty zářivě zelený míček.

Maggie se, aniž by spustila z míčku oči, bleskově zvedla
na všechny čtyři a kňučela, jak se nemohla dočkat, až jí
ho Pete konečně hodí. Běhání pro míček milovala. Míček
byl její nejoblíbenější hračkou a aportování nejoblíbeněj-
ší hrou. Pete ho prudce hodí do dálky a Maggie se za ním
vrhne, celá blažená jej dostihne, chytí, sevře v čelistech
a hrdě ho přinese zpátky Petovi, který na ni bude čekat,
aby ji pochválil a zahrnul projevy lásky. Běhání pro míček
byla ta nejlepší hra ze všech, ale teď jí Pete míček ukázal
jen proto, aby věděla, jaká odměna na ni čeká. Maggie
pravidla znala a byla s nimi srozuměná. Až najde pach,
který ji Pete naučil hledat, čeká ji za odměnu míček. To
byla jejich hra. Musí najít ten správný pach.

Pete schoval míček zpátky pod vestu a jeho hlas se změnil ze zpěvavého v pevný. Byl alfa samec, a právě teď promluvil svým alfa hlasem.

„Ukaž, co umíš, Maggie. Najdi ty ošklivé věci. Hledej, hledej, hledej.“

Hledej, hledej, hledej.

Maggie byla vycvičená jako hlídkový pes a současně jako specialista na vyhledávání výbušnin, byla tedy dvouúčelový pes. Na povel dokázala zaútočit, sledovat stopu i dostihnout člověka na útěku, byla skvělá při zvládání davu, ale jejím primárním úkolem bylo vyhledávat ukryté výbušniny, zbraně a bomby umístěné na cestě. A také podomácku vyrobená výbušná zařízení IED – Improvised Explosive Device –, zbraně afghánských povstalců.

Maggie neměla tušení, co to IED je, ale to nebylo důležité. Byla naučená rozeznat jedenáct výbušných složek, které povstalci při výrobě bomb používali nejčastěji, kromě jiných dusičnan amonný, bleskovici, chlorečnan draselný, nitrocelulózu, C-4 a hexogen neboli RDX. Nevěděla, že ji tyhle věci mohou zabít, ale i kdyby ano, stejně by jí na tom nezáleželo. Hledala je pro Peta, protože Petova spokojenost pro ni byla vším. Když byl spokojený Pete, byla šťastná i ona. Tvořili spolu dvoučlennou smečku a Pete v ní byl vůdcem. Hodí jí zelený míček.

Na Petův povel se Maggie rozběhla na konec dlouhé vodící šňůry, připevněné karabinkou k Petově výstroji. Přesně věděla, na co Pete čeká, protože tak ji vycvičil a stejný úkon už prováděli nejméně stokrát. Jejich úkolem bylo jít po cestě dvacet metrů před ostatními mariňáky a najít IED. Šli první a jejich životy i životy všech ostatních vojáků závisely na Maggiině nose.

Maggie otočila hlavou zprava doleva, nejprve zkontrolovala pachy nahoře ve vzduchu a potom hlavu sklonila, aby nasála pachy blízko u země. Lidé za ní by možná dokázali rozeznat pět nebo šest různých pachů, kdyby se dost soustředili, ale Maggiin dlouhý nos ně-

meckého ovčáka jí poskytoval čichový obrázek světa, se kterým se žádný člověk nemohl měřit: cítila prach pod svýma nohama, kozy, které po cestě hnali před několika hodinami, i dva mladé ovčáky, co je vedli. Maggie cítila, že jedna z koz trpí infekcí, a věděla i to, že další je právě v říji. Cítila Petův čerstvý pot, i ten starý, který mu zaschl v oblečení, jeho dech, navoněný dopis, který nosil v kapse kalhot, i zelený míček schovaný pod bundou. Cítila olej, kterým si Pete čistil pušku, i zbytkový střelný prach, jenž pokrýval jeho zbraň jako jemný poprašek smrti. Cítila palmový háj poblíž cesty i pach divokých psů, kteří pod palmami spali a močili, než se znovu vydali na cestu. Maggie divoké psy nenáviděla. Chvilku čenichala ve vzduchu, aby zjistila, zda jsou ještě nablízku. Došla k závěru, že už odešli, a tak přestala psí pachy vnímat a soustředila se na hledání těch, které chtěl najít Pete.

Nasála nozdrami vzduch, oči se jí rozsvítily, a všechny pachy se slily do jednoho celku, jako stovky barev, které člověk vidí, když se dívá na police plné knih. A stejně jako se člověk dokáže soustředit na každou knihu zvlášť a rozeznat její barvu, Maggie potlačila vůně, které ji nezajímaly, a soustředila se jen na hledání té, která jí vynesee zelený míček.

Dnes měli za úkol vyčistit osm kilometrů dlouhý úsek prašné cesty vedoucí do malé vesnice, v níž povstalci údajně ukryli zbraně. Četa vojáků vesnici zajistí a ochrání Maggie a Peta, až v ní budou pátrat, načež odnese všechny zbraně a výbušniny, které tam najdou.

Kilometry se pomalu vlekly a oni se postupně blížili ke vsi, ale Maggie stále nenacházela pach, který hledala. Horko začalo být nesnesitelné, Maggiina srst na dotek pálila, a tak vyplázla jazyk a nechala ho viset ven z tlamy. Okamžitě ucítila jemné zatahání vodítko, jak se k ní Pete přiblížil.

„Je ti horko, holka? Tady, vem si –“

Maggie si sedla a žíznivě hltala z láhve vodu, kterou jí Pete nabídl. Mariňáci ztuhli na místě, když se zastavila, a jeden z nich na ně zavolal:

„Je v pohodě?“

„Jo, voda zatím stačí. Až dojdeme do vsi, schovám ji na chvílku do stínu.“

„Rozumím. Zbývá ještě asi dva a půl kilometru.“

„To zvládnem.“

O kilometr a půl dál měli další palmový hájek a nad vrcholky palm zahledli vykukovat střechy tří kamenných domů. Ten, co na ně volal prve, se ozval znovu:

„Bacha! Vesnice před náma! Jestli začnou střílet, palbu opětuje.“

Vcházel do poslední zatačky před vesnicí, když Maggie zaslechla klinkání zvonců a mečení. Zastavila se, napřímila uši a Pete zůstal stát vedle ní. Mariňáci ztuhli na místě, stále dost daleko za nimi.

„Co se děje?“

„Něco slyší.“

„Našla IED?“

„Ne, jen poslouchá. Něco zaslechla.“

Maggie nasála do nozder vzduch, několik krátkých rychlých nádechů, a zachytila pach koz, právě když se první z nich zhmotnila v tetelícím se horkém vzduchu. Vpravo od stáda a kousek před ním šli dva mladíci a vlevo vyšší starší muž. Ten zvedl ruku na pozdrav.

Mariňáci za nimi něco zakřičeli a tři příchozí se zastavili. Kozy šly dál, než si uvědomily, že jejich pastevci stojí, a začaly se zmateně motat kolem. Tři místní dělilo od vojáků nějakých čtyřicet metrů. V rozvířeném vzduchu, za bezvětrí, trvalo několik vteřin, než pach vzdálenost mezi nimi překonal.

Maggie se neznámí lidé nelíbili a podezíravě je pozorovala. Znovu nasála vzduch – čich, čich, čich – a vypustila ho ven tlamou.

Nejvyšší z trojice opět zvedl ruku a molekuly, které

nesly jeho pach, se konečně dostaly k Maggiině nosu. Zaznamenala neznámé tělesné pachy, koriandr, granátové jablko a cibuli v jeho dechu, a první nezřetelný náznak pachu, který ji Pete učil hledat.

Maggie zakňučela a zatahala za vodítko. Podívala se na Peta, pak na toho člověka a Pete věděl, že něco má.

„Gunny, něco máme.“

„Na cestě?“

„Negativní. Zírá na ty chlapy.“

„Možná by si dala kozu.“

„Na chlapy. Ty kozy jí vůbec nezajímají.“

„Něco nesou?“

„Jsme moc daleko. Něco cítí, ale pachový kužel je moc velký. Ti chlapi můžou mít na oblečení zbytky střelného prachu nebo třeba mají zbraně. Nevím.“

„Nelíbí se mi to. Ty baráky vpravo od místa, kde stojíme. Jestli na nás někdo začne střílet, přijde to odtud.“

„Nechte je dojít až k nám. Vy zůstaňte, kde jste, a my si je pořádně očicháme.“

„Rozumím. Kryjeme vás.“

Mariňáci se rozestoupili po okrajích cesty a Pete mávl na pasáky koz, ať jdou blíž.

Maggie, napjatá očekáváním, otáčela hlavou ze strany na stranu a hledala silnější pach. Už věděla, že Pete bude mít radost, protože jak se muži blížili, byl onen pach stále intenzivnější. Potěší ho, že našla ten správný, a odmění ji zeleným míčkem. Šťastný Pete, šťastná Maggie, šťastná smečka.

Úzkostlivě zakňučela, když se muži přiblížili a pachový kužel se zúžil. Starší z hochů měl na sobě bílou košili, která mu byla moc velká, a mladší vyšisované tričko s dlouhými vytahanými rukávy a seprané kalhoty. Rukávy měl vykasané, a když zvedl ruce, shrnuly se do záhybů. Jeho tělo nakysle páchlo starým potem, ale kýžený pach byl teď silnější. Maggie si byla jistá, že vychází z vysokého muže a její jistota se přes vodítko přenesla na Peta, který

ted' věděl totéž co ona. Jako by byli jedna bytost, ne člověk a pes, ale něco lepšího. Smečka.

Pete si přiložil pušku k rameni a vyštěkl na toho chlapa, ať zůstane stát.

Poslechl a zastavil se, s úsměvem zvedl ruce, zatímco kozy se shlukly kolem hochů, kteří už také stáli.

Starší muž k těm dvěma mladíkům promluvil a Maggie cítila, že mají strach.

„Zůstaň, holka. Zůstaň,“ dal jí povel Pete.

Pak vykročil vpřed, blížil se k vysokému muži. Maggie nesnášela, když od ní Pete odcházel. Byl vůdce smečky, a tak ho poslechla, ale slyšela, že mu srdce tluče rychleji, cítila, jak se mu z kůže řine pot, a věděla, že má strach. Jeho úzkost se vodítkem přenesla na Maggie, která také znervózňela.

Nevydržela na místě, dohnala Peta a přitiskla se mu k noze.

„Ne, Maggie, zůstaň.“

Uposlechla jeho povelu, ale hlasitě přitom vrčela. Jejím úkolem bylo dávat pozor na Peta a chránit ho. Spolu tvořili smečku a on byl vůdce. Každá část její DNA v těle německého ovčáka na ni křičela, ať se postaví mezi Peta a toho muže a zažene ho nebo na něj zaútočí, ale zároveň měla ve své DNA zakódovanou povinnost poslechnout Peta. Šťastný vůdce, šťastná smečka.

Maggie znovu opustila své místo a ještě jednou vběhla mezi Peta a ty cizince. Ten pach byl nyní tak silný, že udělala to, co ji Pete naučil. Sedla si.

Pete ji však kolenem odstrčil stranou, namířil na muže pušku a vykřikl varování pro ostatní mariňáky.

„Má na sobě nálož!“

V té chvíli vysoký muž explodoval a tlaková vlna odmrštila Maggie takovou silou, že dopadla hřbetem na zem s nohama ve vzduchu. Na okamžik ztratila vědomí. Probrala se vleže na boku, zmatená a dezorientovaná, zatímco na srst jí přšelo smetí a prach. Neslyšela

nic krom vysokého ostrého pískotu a v nose ji bolestivě pálił štíplavý pach výbuchu. Viděla rozmazaně, ale jak se snažila zvednout na nohy, zrak se jí pomalu zaostřoval. Mariňáci za ní křičeli, ale ona jejich volání nevnímala. Levá přední noha se pod její vahou podlomila. Fenka dopadla plecí do prachu, ale okamžitě se zase zvedla a nejdřív se potácela na třech vratkých nohou, které pářily, jako by ji v nich štípali mravenci.

Z muže s plnovousem zbyla jen hromada ohořelého oblečení a spáleného masa. Kozy se válely kolem a žalostně mečely. Menší hoch seděl na zemi a plakal, zatímco starší klopýtal dokola v nepravidelném kruhu, kořili a tvář pokryté krvavými šmouhami.

Pete ležel schoulený na boku a sténal. Vodítko měl stále připnuté na sobě a jeho bolest a strach se skrze ně přenesly na Maggie.

Tvořili spolu smečku.

Byl pro ni vším.

Maggie se k němu dobelhala a horečně mu lízala obličej. Cítila krev, která mu tekla z nosu, uší a krku, a zaplavila ji touha potěšit ho a uzdravit.

Pete se převálil na bok a zamžoural na ni.

„Jsi zraněná, holka?“

Na cestě kousek od Petovy hlavy vylétl do vzduchu kus hlíny a vzduch prořízla hlasitá rána.

Mariňákův křik za ní zněl ještě naléhavěji než prve.

„Snajpr! Ve vsi je snajpr!“

„Sejmul Peta!“

„Opětujte palbu –“

Šílený hlasitý rachot tuctu automatů přinutil Maggie se přikrčit, ale o to víc olizovala Petův obličej. Chtěla, aby se zvedl. Chtěla, aby byl šťastný.

Hrom zaburácel tak blízko, že těsně za ní vyrval hlínu ze země a zasypal její srst horkými střepinami. Znovu se přikrčila, měla chuť utéct, ale dál olizovala Petovi tvář.

Uzdravit ho.

Konejšit.

Starat se o Peta.

„Minomet!“

„Střílejí po nás minometem!“

Další kus hlíny odlétl z cesty hned vedle nich a Pete pomalu odepjal Maggiino vodítko od pásku.

„Běž, Maggie. Střílejí po nás. Utíkej.“

Jeho alfa hlas zně slabě a to ji postrašilo. Alfa je silný. Smečka je všechno.

Další hrom otrásl zemí, pak další a najednou pocítila děsivý náraz do boku, udeřilo ji to a vyhodilo do vzduchu. Vyjekla, a když dopadla na zem, vrčela a štěkala bolestí.

„Snajpr střelil psa!“

„Sejměte toho hajzla, zatraceně!“

„Ruiz, Johnson, se mnou!“

Maggie mariňákům, kteří se rozběhli k domům, nevěnovala pozornost. Kvílela, jak ji bok nesnesitelně bolel, ale znovu se dověkla ke svému vůdci, své smečce.

Pete se ji pokoušel odstrčit, ale byl už moc slabý.

„Běž, holka. Já se nedokážu zvednout. Uteč –“

Pete sáhl rukou pod vestu a vytáhl zelený míček.

„Chyť ho, holka. Běž –“

Pete se pokusil míčkem hodit, ale ten se jen odkuláel kousek stranou. A potom začal Pete zvracet krev, roztřásl se a během několika vteřin se na něm všechno proměnilo. Jeho pach, jeho chuť. Maggie slyšela, jak jeho srdce ztichlo a krev v žilách se pomalu zastavila. Vnímala, jak jeho duše opouští tělo, a zmocnil se jí pocit obrovské ztráty, jiný než všechno, co dosud poznala.

„PETE! Pete, už jdeme, chlape!“

„Vzdušná podpora je na cestě. Vydrž!“

Maggie ho olizovala a snažila se ho rozesmát. Vždycky se smál, když mu jazykem přejížděla obličej.

Další pronikavá rána hvízdla těsně kolem ní a do vzduchu vyletěl gejzír hlíny. Pak něco ztěžka a tak zprud-

ka narazilo do Petovy vesty, až Maggie ucítila náraz do hrudi a v nozdrách ji pálil štiplavý zápach kouře a horkého kovu. Štěkala na otvor, který se objevil v Petově hrudi.

„Střflejí po psovi!“

Další rány z minometu rozrývaly cestu, znovu přšel déšť hlíny a horké oceli.

Maggie si lehla na svého vůdce a vrčela a štěkala. Pete byl alfa, vůdce. Pete byl její smečka. Jejím úkolem bylo chránit smečku.

Štěkala na déšť hlíny a střepin a vrčela na kovové ptáky, kteří najednou kroužili nad vzdálenými domy jako vzteklé vosy. Zazněly další výbuchy a pak náhle poušť zahalilo ticho. Slyšela jen dupání mariňáků, kteří běželi k nim.

„Pete!“

„Už jdeme, chlape –“

Maggie vycenila zuby a zavrčela.

Chránit smečku. Chránit vůdce.

Napřímila uši, aby slyšela, kde jsou, a na hřbetě se jí zlostí zjeřila srst. Zuby se jí výhrůžně blýskaly, jak se kolem ní vztyčily jejich zelené obrysy.

Chránit ho, chránit smečku, chránit Peta.

„Ježiš, Maggie, to jsme my! Maggie!“

„Je mrtvý?“

„Má dost, kámo –“

„A ona taky –“

Maggie se po nich ohnala a obrysy rychle uskočily zpátky.

„Zbláznila se –“

„Neporaň ji. Kurva, strašně krvácí –“

Chránit smečku. Bránit a chránit.

Maggie chňapala kolem sebe, oháněla se po nich. Vrčela a štěkala, a otáčela se dokola, aby stále zůstávala čelem k nim.

„Doktore! Doktore, ježišmarjá, Pete je mrtvý –“

„Převezte ho v Black Hawku na základnu!“

„Jeho fena nás nenechá –“

„Vemte pušku! Neporaňte ji! Jen ji odstrčte!“

„Je postřelená, člověče!“

Něco se k ní přiblížilo a Maggie po tom chňapla. Zakousla se a zařala čelisti, jimiž dokázala vyvinout tlak větší než sto kilogramů na čtvereční centimetr. Svírala pevně, vrčela, ale pak se k ní přiblížila další dlouhá věc a další.

Maggie povolila stisk, zaútočila na nejbližšího muže, zachytila maso, trhla, a pak znovu zaujala své místo nad Petem.

„Myslí si, že mu chceme ublížit –“

„Odstrčte ji! No tak –“

„Ale nic jí neudělejte, bacha!“

Znovu ji odstrčili a někdo jí hodil přes hlavu bundu. Pokusila se vykroutit, ale tentokrát ji přimáčkli k zemi vahou vlastních těl.

Chránit Peta. Pete je smečka. Smečka je její život.

„Kámo, je zraněná. Opatrně –“

„Mám ji –“

„Ten zkurvenej hajzl ji postřelil –“

Maggie se kroutila a svíjela. Byla bez sebe vzteky, bála se a snažila se prokousat bundou, ale cítila, jak ji zvedají. Nevnímala bolest a nevěděla, že krvácí. Věděla jen to, že musí být s Petem. Musí ho chránit. Bez něho je ztracená. Jejím úkolem je ho ochránit.

„Naložte ji do Black Hawku.“

„Mám ji –“

„Naložte ji tam spolu s Petem.“

„Co to s tím psem sakra je?“

„Byl to její psovod. Musíte ji dostat do nemocnice –“

„Je mrtvý –“

„Chtěla ho ochránit –“

„Přestaňte se vykecávat a leťte, pitomci. Musíte ji odvézt k doktorovi. Tenhle pes patří k mariňákům.“

Maggie cítila hluboko v těle vibrace a přes bundu, která jí zakrývala hlavu, se k ní prodraly výpary leteckého paliva. Byla vyděšená, ale Pete byl nablízku. Věděla, že leží jen půl metru od ní, ale současně věděla, že je hrozně daleko a vzdaluje se jí stále víc.

Pokusila se připlazit blíž k němu, ale nohy ji neposlechly a muži ji pevně drželi. Nakonec se její vzteklé vrčení změnilo v kňučení.

Pete byl její.

Byli smečka.

Byli dvoučlenná smečka, ale teď byl Pete pryč a Maggie neměla nikoho.